

Indonesië, Bali 2010, deel 2

In Nederland hebben we een boekje gekocht over Bali en Lombok. Daarbij krijgen wij een grote kaart van Bali er gratis bij. De ANWB-routes in het boekje zijn genummerd, zodat het gemakkelijk is van te voren, met de beschrijving, te lezen waar we naartoe willen.

Met de gids hebben we van te voren los-vaste afspraken. Hij sms-te dat hij de volgende dag niet beschikbaar is en of wij akkoord gaan met een vriend van hem.

Als eerste gaan we naar Ubud, het kunstcentrum in Bali bij uitstek.

Het lijkt wel of elke Balinees het in zijn

vingers heeft uit een nietszeggend stuk hout een prachtwerk te snijden.

Bij een halte waar Peter wat foto's maakt, word ik omringd door allerlei luitjes die hun waar aan me willen slijten. Ik koop met veel hilariteit en getawar – jaja dat hoort er ook bij – uiteindelijk een rieten hoed. Ze weten exact waar mijn belangstelling naar uitgaat, maar wanneer de prijs te hoog uitvalt, geef ik Peter de schuld dat ik van die Belanda (die mijn echtgenoot is, leg ik uit) niet mag

kopen. Peter hoeft alleen uit de verte nee te roepen.

Ze verbazen zich dat ik mij zo goed in het Indonesisch kan uitdrukken. Omdat ik groene ogen heb, willen ze toch graag weten hoe ik eraan kom.

Ze willen eigenlijk alles van me weten. Ik laat ze foto's zien van mijn kinderen en kleinkinderen.

Vooraf die van Patrick die spierwit en hoogblond zijn kunnen ze er niet over uit.

Het wordt al met al een gezellige koempoelan en ik amuseer me kostelijk.

Met een sembah, de groet die ik altijd zal gebruiken in Bali, nemen we afscheid.

Het maken van beelden uit steen is ook een vak apart. We blijven lang stilstaan hoe zorgvuldig ze te werk gaan en hoe het stof en het gesteente dat er

vanaf springt ogenschijnlijk ze niet hindert. Hoe graag heb ik een van die beelden willen kopen voor mijn tuin of van de prachtig bewerkte potten. De prijzen zijn in onze ogen te geef en ik bedenk hoeveel ik hiervoor zal moeten neertellen bij Intratuin.

Onderweg steeds heel verleidelijke winkels met allerlei kunstwerken en de gids brengt ons naar een expositie- tevens verkoopruimte. Hemelhoge kunstwerken zijn er te bewonderen, zowel van hout als van steen. De houten beelden zijn uit een stuk gesneden, vertelt de ‘manager’.

We rijden daarna naar het Olifantenpark (Goa Gajah) in Taro. De lucht is nog steeds blauw en de zon schijnt, maar boven de bergen hangen donkere wolken. We rijden de bergen tegemoet en aan de lucht buiten is te voelen dat het koeler is dan in Kuta. We kunnen de Olifanten eten geven en de oppasser die onze groep begeleidt vertelt trots dat er een klein Olifantje is geboren. In bepaalde stallen staan

verschillende Olifanten die op dat moment niet aan de bak hoeven te komen.

De Olifanten komen uit Sumatra, want Bali heeft deze dieren niet.

Er wordt een show gegeven, onder andere voetballende Olifanten, Olifanten die balancerend op de wip staan. Door de hoeveelheid mensen sta ik wat afzijdig aan de reling toe te kijken. Wat een geluk, blijkt achteraf. Op een bepaalde plaats opent de Olifant

een deksel, zuigt water in zijn slurf en spuit de menigte nat. Ik blijf droog, hoewel niet lang. Kort daarna breekt een wolkbreuk los en iedereen vlucht het restaurant binnen.

Ik laat de oppasser weten dat ik toch het ritje op de Olifant door de bush-bush wil maken. Ik word helemaal gewikkeld in een

regenpak en behulpzaam word mij een paraplu aangereikt. Tevergeefs, want natuurlijk worden de onbedekte delen van mijn lichaam kledder, maar in mijn uppie geniet ik van de mooie omgeving. De Olifant maakt geen haast en ik maak een praatje met de man die op de kop van de Olifant zit. Hij vraagt mij of ik niet bang ben. Ik houd me niet vast aan de Olifant en help hem snoepen van een ontluikende varen waar hij blijkbaar dol op is en houd die voor zijn slurf. Ik moet in mezelf lachen want ik heb nog steeds mijn zonnebril op. Het is geen gezicht. Ik verlies mijn rieten hoed, de gloednieuwe nota bene en nu een al met modder. Ik heb altijd mijn sigarettenbeursje mij me evenals mijn fototoestel..... Van foto's maken komt niets terecht vanwege de regen. Dan ook nog die paraplu. Ik heb mijn handen vol.

We duiken een diep bassin in waar meer Olifanten zich vermaken inclusief het kleintje en gaan zo terug naar de opstapplaats.

De oppasser pelt me uit de regenkleding en ik geef de paraplu terug.

Hulpvaardig wordt mij een handdoek aangereikt in het restaurant zodat ik mijn voeten

kan drogen en samen drinken we een cappuccino. Ik besluit de reis maar op blote voeten voort te zetten, want ik zou niet weten hoe ik het schoeisel nog droogkrijg. Ik wil eigenlijk nog terug naar de oppasser dwars door de regen,

maar weet zijn naam niet en geef de fooi maar aan het bedienend personeel. Die zijn dat blijkbaar gewend, want er is een speciale fooienpot.

Het blijft toch langdurig regenen en ik maak me ongerust over onze gids die we hebben achtergelaten op de parkeerplaats. Nu is het wel oppassen geblazen om niet uit te glijden op de spekgladde marmeren vloer. Het restaurantpersoneel is eindeloos aan het dweilen om het restaurant ietsje

droog te houden bij de in- en uitgang. Ik loop voorzichtig de trappen af en kom uit bij een parkeerhokje waar ik onze gids vind. Hij wrijft zijn ogen nog uit, want intussen, heel wijs, heeft hij een dutje gedaan.

Nu wordt de auto toegelaten tot na de slagbomen en vlakbij de ingang gezet zodat we praktisch droog kunnen instappen. Een sembah en we gaan verder om een tempel te bezichtigen. De prijzen in het restaurant zijn absurd hoog en ik vraag de chauffeur

of hij een Indonesisch restaurant weet. Ik heb echt trek! We gaan dan naar een tempel complex. Ubud is omringd door verschillende tempels en we hebben het voor het uitkiezen. Verder is Ubud een

voormalige koningsstad, omgeven door prachtige rijstterrassen, tropische regenwouden en woeste ravijnen.

Onderweg komen we een stalletje met durian tegen. Ik vraag hem om te stoppen. Ik laat de verkoopster weten dat zij de beste voor mij moet uitzoeken en ze vist er een uit. Verder vraag ik of ze een pakje Marlboro voor me heeft. Ibu, vraag ik met een sembah, heeft u ook een slof Marlboro. Jaja, zegt ze en ze rent weg. Haar naaste buurman slijt de durian voor me open en ik smul.

Eigenlijk is het tekort na onze middagmaaltijd, want ik kan er zonder te tawar (!) meer wegwerken. Intussen is de regen veranderd in wat drup en ik zit op een bankje midden in de modder.

Hijgend komt het verkoopstertje aanzetten met een hele slof. Het is een eind weegs, vertel ze. Mijn voeten worden met twee bekertjes

drinkwater van de modder ontdaan en ik beloof haar terug te komen en leg uit dat ik pas gegeten heb.

Eigenlijk zijn we te laat vertrokken voor de trip die we voor ogen hebben. De chauffeur weet een kortere weg. Wat een ramp, want we duiken zo een diepe slokan (een soort sloop) in waar het regenwater zich in heeft

verzameld. De auto doet niets meer. Als altijd zijn er mensen om ons te helpen en met man en macht wordt de auto de heuvel opgeduwd. Na wat protestgeluidjes doet die het weer en vervolgen onze weg.

Aan het einde van Monkey Forest Road ligt het Apenbos tussen de enorme oude bomen en er leven ongeveer 300 Makaken. In het bos zelf liggen drie tempels.

Onderweg ernaar toe veel apen langs de weg gezien die zich niet storen aan het verkeer en lekker rambutan eten. Sommige staan brutaal op de weg. Monkey Forest is helaas al gesloten en we kunnen slechts een gedeelte van de toegang op. Wat verloren dwalen we wat rond maar geen aap te zien.

Het tempelcomplex – Pura Bukit Sari - is ook al gesloten en door een hekwerk kunnen nog met moeite een foto maken.

We besluiten maar naar ons hotel te gaan,

want het is al over zessen 's middags. Ik neem me voor een tweede route naar Ubud te maken en al het ongeziene opnieuw te bezichtigen.

Die avond eten we bij Ibu, zo noem ik maar dat kleine restaurantje dicht bij ons hotel. Ik eet een heerlijke gado-gado met lontong en Peter natuurlijk saté. Als toetje nemen we een verse fruitsalade.

We gaan toch nog heel even langs de bar voor een korte afdronk en in mijn nachtpou amuseer ik me op het platje met de katjes. Moederpoes, zwart met een rood vlekje op de borst is op haar hoede en heel erg schuw. Van de keuken heb ik een plastic bord mogen lenen en daar doe ik de kattenbrokjes in. In de hotelkamer naast de onze gluurt ze naar het bord met brokjes, neemt een hapje en rent weer weg. Even later komt ze weer en het spel herhaalt zich.

Haar kittens houden haar ook goed in de gaten en vliegen bij elk geluid de beplanting in. Later zie ik haar iets verderop het pad de kleintjes voeden.

Ik ga bij mijn Australische buurvrouw op bezoek. Daartoe lenen we gewoon een stoel van de naastliggende kamer, want op dat moment is niemand thuis. Ik krijg een slok whisky uit een plastic bekertje. Tjonge, wat brandt dat spul in mijn keel. Het wordt tijd voor mijn bantal en guling.

Wordt
vervolgd
Mila

